

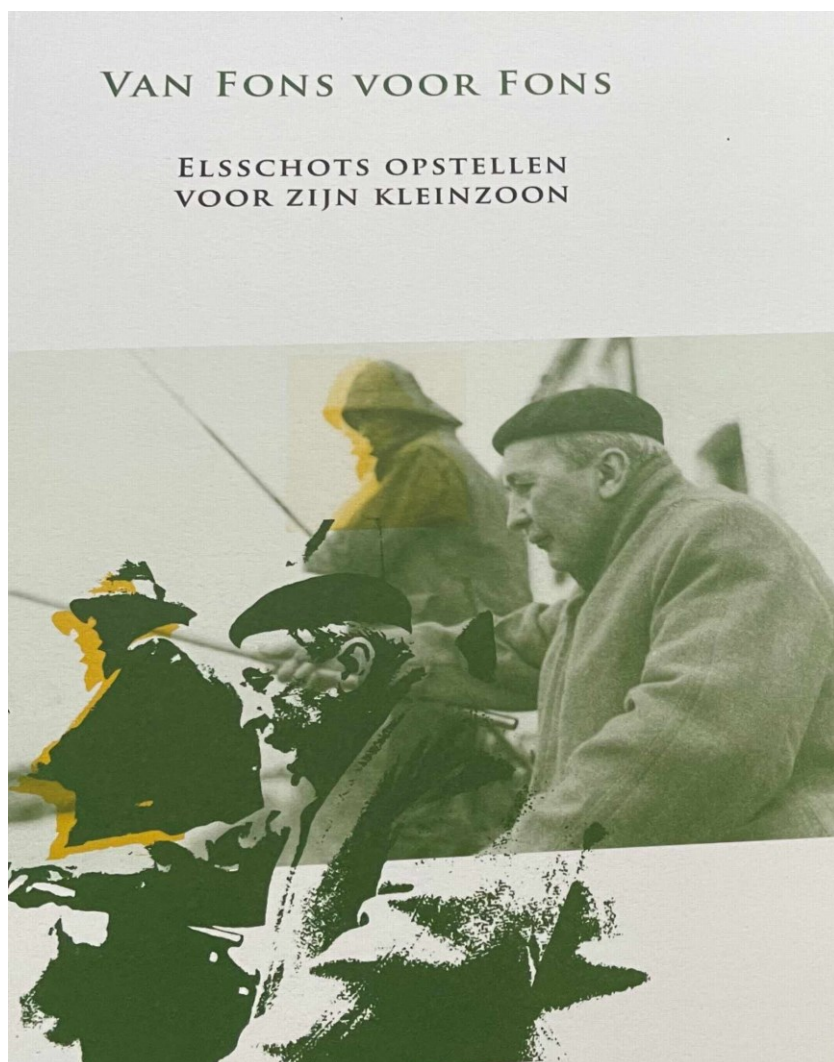
dS De Standaard

De Standaard Weekblad

3 september 2022

Hopeloos

Peter Jacobs

Mijn vader kon me niet helpen met mijn schoolopstellen. Met verhaaltjes schrijven kon ik zelf meer punten verdienen dan hij. Hij was opgevoed in de oude spelling – nog *oo*, *aa* en *sch* dus – en paste zich niet van harte aan de vernieuwing en vereenvoudiging van na de oorlog aan.

Tekenen met passer, liniaal en zwarte inkt, dat eindigde bij mij steeds met vlekken en uiteindelijk in tranen wegens een 2 op 10. Die techniek had mijn vader wel onder de knie, geleerd op de avondschool in Gent, dus bood hij aan om mij te helpen met mijn huiswerk. Hij kon waarschijnlijk mijn geklieder niet meer aanzien. Dat wordt een 10 op 10, wedde ik. 7 kreeg ik op mijn rapport, of beter: 7 kreeg hij. Niet echt slecht, maar voor herhaling was het hem en mij niet vatbaar.

Meer dan een vage herinnering is dit niet. Maar ze kwam spontaan bovendrijven toen ik deze week het olijke boekje Van Fons voor Fons in handen kreeg. (Is het toeval dat ook mijn vader Alfons, roepnaam Fons, heette?)

Slechter dan mijn vader verging het Alfons (Fons) De Ridder, alias Willem Elsschot. Hij had zijn harp al aan de wilgen gehangen, toen hij in de jaren 50 zijn kleinzoon en naamgenoot Alfons (Fons) uit de nood hielp met het verbeteren, dan aanvullen en uiteindelijk volledig zelf schrijven van diens opstellen. Luie tiener Fons hoefde opa Elsschots tekst enkel in zijn handschrift over te schrijven en op school in te dienen om te scoren.

Dat is wat je zou verwachten. 'Taal hopeloos verouderd' krabbelde de leraar Nederlands bij 'Winter', een opstel dat nochtans volledig door opa geschreven was. Hij kreeg volgens de overlevering een 1 als cijfer. 'Zie je wel dat je het zelf had moeten schrijven', reageerde de schrijver van Het dwaallicht laconiek.

Ik laat het aan u om te oordelen of meester Janssens gelijk had. Alle schoolopstellen zijn nu hoogst serieus verzameld in een boekje van het Willem Elsschot Genootschap (www.weg.be). En zo is het bescheiden Verzameld werk van Willem Elsschot weer een paar bladzijden langer.

Mijn vaders tekeningen in inkt zijn gelukkig verdwenen.